

چراغ خانه

حسن لطفی

دوستی پیام میدهد که قصد دارد همچون سالهای قبل برای بجههای بیبصاعت فلان کوربازخانه ما يحتاج زندگی بگیرد. میدانم که در کارش جدی است و حامیان خوبی دارد. دو روز بعد دوست خیر دیگری پیام میدهد که میخواهد برای خانوادههای بیبصاعت کفشه تهیه کند. پیام مثل پیام قبلی خوشحالم میکند. با آنکه میدانم برای عبور دادن فقرا از شرایطی که در آن زندگی میکنند نیاز به برنامههای کلان داریم اما باور دارم حرکتهای انفرادی و خودجوش در زمانی که برنامه‌ریزان، تصمیم‌گیران، مدیران و مسؤولان به خوابی عمیق رفته یا خودشان را به خواب زده‌اند امری ضروري است.

یادم نمی‌رود سالها پیش در جایی که کار می‌کردم مدیر ناکارآمدی بر مصدر امور بود که فقط به فکر خاصه خرجی برای دیگران بود. نه درد زیردستاش را می‌فهمید و نه به فکر مشتریان مرتبط با خودش بود. شرایطی هم اگر فراهم می‌کرد برای نور چشمی‌های خودش و دیگرانی بود که بیرون از مرزهایی بودند که او مدیرش بود. یک روز در جمع جوانانی که دل پری از او داشتند بحث به شرایط سازمان و همکاران و مشتریان کشید. بیشترشان بیانگیزه و بیخیال شده بودند. اما وقتی که دو تا کردیم و کلاه مان را قاضی کردیم یادمان آمد ما با آن مدیر در یک کشتی نشسته‌ایم. آن‌هم کشتی‌ای که در میان امواج بالا و پایین می‌رود. سوراخ هم در بدنه‌اش کم ندارد. بعد یادمان آمد کشتی که غرق شود همه با هم غرق می‌شویم. گفتیم در زمانه سرگرمی مدیر باید خودمان آستین همت بالا بزنیم. زدیم و شد. چشم بستن بر درد و رنج مردم فقیر و نیازمند در هر روزگاری حکم ندیدن سوراخ‌هایی را دارد که در کشتی سرگردان در امواج خروشان ایجاد شده است. کودکان کار، افرادی که سر در سطلهای زبال می‌کنند و نان از قبل زباله‌گردی می‌خورند، کارگری که دخلش با خرچش در شرایط خوب هم نمی‌خواند، خیل نیازمندانی که حتی قدرت خرید لباس زیر خود و خانواده‌شان را ندارند و... همه سوراخ‌های بزرگی هستند که قادرند کشتی به عظمت تا یاتانیک را هم غرق کنند.

لطفاً حواسمان به این سوراخ‌ها باشد. نمی‌گوییم از دیدن آنها در نقش مسؤولی دغدغه‌مند برویم و به برنامه‌های کوتاه‌مدت و میان مدت و

بلندمدت فکر کنیم. نمی‌گوییم فقط استوری و عکس بگذاریم و تاسف بخوریم. منظورم آستین همت بالا زدن و گلریزان‌ها یی ادامه‌دار است. شاید روزی آنان که خودشان را به خواب زده‌اند چشم باز کنند و یادشان بیاید مردم نیازمند، تاج سرشان هستند. تا آن روز لطفاً چراغ خانه نوع دوستی را روشن نگه دارید.